

בבית המשפט המחוזי בלוד

בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים

תיק מס': 3968-03-18

בפני השופט: ד"ר אחיקם סטולר

העותר: ליאון שנקלר

המשיבים: 1. משטרת ישראל

2. יחידת חופש המידע של משטרת ישראל

3. מפכ"ל המשטרה

סיכומי העותר

על פי החלטת בית המשפט מתכבד העותר להגיש את סיכומיו.

העין הציבורית

העותר נמנה על קבוצה ציבורית גדולה של אנשים הטוענים כי קיים ספק ענקי בהרשעתו של רומן זדורוב והדורשים זיכוי ופתיחתה של חקירה חדשה לגילוי מבצעי הרצח של תאיר ראדה ז"ל.

אין ממצאים פורנזיים ביולוגיים, בזירה או מחוץ לזירה, הקושרים את רומן זדורוב לזירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל כי רומן זדורוב לא היה בזירת הרצח.

העותר סובר כי משעסקין בטענה ציבורית, הטוענת לכשל חמור ולעוולה מתמשכת כלפיי הנידון ומשפחתו, כלפיי משפחת הנרצחת וכלפיי כלל הציבור, חייבות הרשויות העוסקות בכך בהעמדת מלוא המידע הנדרש. גם אם סוברים הרשויות שפעלו כראוי וטענות הציבור אינן נכונות - הרי שחובתן לספק את כל המידע הנדרש ולהראות לציבור את פעילותן וניקיון כפיהן.

מכאן לעתירת העותר על פי חוק חופש המידע לקבלת מידע המגיע לו על פי כל דין. החל מבקשתו בנספח 1 לכתב העתירה (בקשה 4690) ועד לבקשתו לגילוי המידע הנמצא ביחידת חופש המידע המשטרית, בקשות שלא נענו, וכמובן, שהמידע לא ניתן בניגוד לכל דין, הכול כפי שיפורט בסיכומים אלו.

מטרת חוק חופש המידע על פי שר המשפטים (דאז) צחי הנגבי, היא: "... לאפשר לציבור לבקר את מעשי השלטון".

על פי המלצות וועדת זיילר לעניין פריניאן, מחויבת משטרת ישראל בביקורת של 20% מתיקי החקירה בפשיעה חמורה. בוועדת הפנים של הכנסת הצהיר מר רני פלק, מפכ"ל המשרד לביטחון פנים: "אני, כאמור, מוניתי על ידי השר לביטחון פנים כאחראי ליישום ההמלצות.... באופן עקרוני, השר קיבל את ההמלצות,....." (<https://okneset.org/meetings/1/8/189768.html>).

על פי השנתון הסטטיסטי של משטרת ישראל לשנת 2016 היו בשנת 2016 כ-140,000 תיקי פשיעה חמורה ולפיכך היה על המשטרה לבקר כ-28,000 תיקי חקירה. מספר עצום ורב וכול זאת, כדי לקיים מסגרת הדוקה על אגף החקירות וקציניו ולהחזיר את הפיקוח והשליטה של הפיקוד הבכיר על המערכת ולהתגבר על ה"שחיתות בטהרתה", כפי שהגדיר זאת השופט ורדי זיילר בראיון עיתונאי, (<https://www.themarker.com/law/1.435104>) כשהוא מסיים אותו כך: "ויום אחד נקום ולא תהיה לנו מדינה" ורואה בחומרה ענקית את היעדר הפיקוח והבקרה במשטרת ישראל.

[https://www.gov.il/BlobFolder/reports/police annual report under the freedom of info information law 2016/he/annual report under the freedom of information law 2016.pdf](https://www.gov.il/BlobFolder/reports/police%20annual%20report%20under%20the%20freedom%20of%20info%20information%20law%202016/he/annual%20report%20under%20the%20freedom%20of%20information%20law%202016.pdf)

חוק חופש המידע הוא חוק חשוב ביותר. הוא למעשה הכלי היחיד בידי האזרח לבקר את פעילות הרשויות. ציות לחוק באופן נכון ועקבי הוא חובה החלה על כול רשויות המדינה וקל וחומר על רשויות העוסקות יום ביום באכיפת החוק. לא יעלה על הדעת, קביעה של בית המשפט שהחוק לא קיים על ידי המשיבה, אבל, לדעת בית המשפט מדובר בעניינים שוליים. לא ולא! תמיד אי-קיום החוק וסעיפיו על ידי רשות מרשויות החוק הוא עניין מהותי!

בקשה 4690

רק לאחר שהעותר התריע כי יעתור לבית המשפט (נספח 14) ולאחר שחלפו כ- 150 ימים, נענתה בקשה 4690 כדלקמן: "לא התקיימה ביקורת של מדור ביקורת ארצית של משטרת ישראל בנדון".

יחידת חופש המידע המשטרתית (להלן: היחמ"מ) ולמעשה כל יחידת חופש מידע ברשות ציבורית, אינה יודעת את התשובה לבקשת מידע. על כל בקשת מידע צריכה אותה יחידת חופש מידע לבדוק מול בכירים ביחידות אחרות באותה הרשות הציבורית, ולקבל מהם את המידע המבוקש ואם קיימות מגבלות בהשקפתו לציבור.

משכך הם פני הדברים, הרי שהיחמ"מ אמורה הייתה לפנות לבכיר ביב"ק והוא היה אמור לספק את המידע המבוקש. באם, אין בידי המידע המבוקש יענה הבכיר, ש"לא התקיימה ביקורת שכזו". הליך, שאמור לארוך, ימי עבודה מועטים, בערך כיום-יומיים, אפילו פחות.

משלקח ליחמ"מ כל כך הרבה זמן ונטען על ידי היחמ"מ למורכבות הבקשה, והיה צורך להציג את הבקשה גם לאישור הארכת מועדים אצל המפכ"ל – חשד העותר שהמשטרה משקרת (נספח 20). העותר קיבל משנה תוקף לעמדתו זו מכך שלימים התברר שמדובר בבדיקה של כ- 130 ביקורות, שהיחמ"מ לא קיבלה אישור מפכ"ל ושהיחמ"מ לא השיבה לבקשת המידע החדשה לקבל את המידע שמצוי אצלה בקשר לבקשה 4690. גם הרמיזה של יחידת חופש המידע לקיומו של סעיף 49(ב) לחוק חופש המידע (בקשר למידע המצוי אצל היחמ"מ) – מחזקת את חשד העותר (שנהפכה במהלך הזמן לוודאות) שהמשטרה שיקרה, שכן איזה דיונים פנימיים התנהלו כשאין מידע!?

בקשה 4975

מהמידע שניתן בבקשה 4975 ראה העותר שהיב"ק לא ביצע אף ביקורת על אף חקירה שהתנהלה באגף החקירות לאורך כל שבע השנים המדווחות. מידע זה סותר את נוהל הביקורות של אגף החקירות והמודיעין:

ליב"ק תפקיד מהותי בביצוע ביקורות במסגרת תכנית הביקורת השנתית. <http://ariksworld.com/Grow/nohal%20bikorot%20agaf%20modiin%20vechakiro.pdf> שבו יש

בקשה לקבלת המידע מהיחמ"מ – בקשה שלא נענתה ולא קיבלה מספור

יחד עם בקשה 4975 (נספח 16) ביקש העותר לקבל מהיחמ"מ את כל המידע המצוי אצלה בקשר עם בקשה 4690 (נספח 17), שתי בקשות אלו נשלחו באותו היום, אחת נענתה והשנייה נשארה ללא תשובה. לפיכך תיזכר העותר את היחמ"מ באימיילים נוספים שכתב אליהם: נספח 18, נספח 20, נספח 22, נספח 24. משלא קיבל העותר תשובה הוא התלונן ביחידה הממשלתית לחופש המידע (שבמשרד המשפטים). העותר ביקש מבית המשפט לקבל את כל המידע מהיחמ"מ בהיעדר תשובה, בבקשה שהגיש ב- 25 ביוני 2018 ונדונה בדיון ביום 3 לפברואר 2019.

לאור טענת המשיבה כי הם "טעו" ולא "הבינו" קבע בית המשפט שהיחמ"מ תתייחס לבקשה זו כבקשה חדשה. לדעת העותר היה על בית המשפט להורות על מסירת המידע שכן אם לא ניצלה המשיבה את זכותה למתן תשובה חייבת היא במסירת המידע ואין חובה בקבלת תשובה. היעדר התשובה הוא ראייה ברורה שהרשות לא ידעה מה לעשות ואיך להימנע ממסירת אותו מידע, שאמור, לכאורה, להביך אותה מאוד.

במסגרת תשובותיה לעתירה ותצהיר רפ"ק עו"ד שגית שלו המצורף לאותן תשובות, לא נתנה המשיבה תיאור ו/או הסבר כלשהו למצב הדברים כפי שהוא, כאילו, לא היה קיים כלל. "קשיי הבנה" נטענו, אך ורק, בטענת הפרקליט המייצג בדיון. מאחר והמשיבה לא הבינה למרות שבית המשפט הבין מידית, מדובר ב"קשיי הבנה" ענקיים שבוודאי היה על המשיבה להעלות במסגרת תשובתה ובמסגרת תצהירה. בנוסף, "קשיי הבנה" אינם יכולים להוות תירוץ לאי מתן המידע והיה אם לא תינתן בכלל תשובה – המידע לא יינתן לעולם!?

משלא עשתה המשיבה דבר עם החלטת ביהמ"ש, הגיש העותר בקשה לביזיון בית המשפט. המשיבה הגיבה לבקשת הביזיון בהטחת שקרים ועלבונות בעותר, לדוגמא: "... כי העותר הטעה את בית המשפט..." (ברישא של התשובה), "חוסר ניקיון כפיו של העותר ואי גילוי מלוא העובדות רק הולכים ונעשים חמורים יותר...." (סעיף 14 לתשובה) ועוד טענות והאשמות מהסוג הזה.

לענייננו, הרי ששינתה המשיבה את גרסתה וטענה שניתנה לעותר תשובה במסגרת מכתב שנכתב אליו מהיחידה הממשלתית לחופש המידע (במשרד המשפטים) אליה העותר התלונן. לטענת המשיבה נספח 40 (לכתב העתירה) הוא תשובתם לבקשה.

על בקשת הביזיון וטענות המשיבה נערך דיון בבית המשפט ביום 16 לדצמבר 2019 ולשמחת העותר, ברגע האחרון, החליט בית המשפט לשקול שוב את טענות הצדדים ולהימנע מטעות גסה של קבלת טענותיה השקריות של המשיבה.

בקשה 5067

במסגרת בקשה 5067 ביקש העותר מידע על פעילויות הביקורת שמבצעת משטרת ישראל וגם על הביקורות והבקורות שנעשו על חקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל. היחמ"מ בתשובתה לבקשה 4690 (נספח 15) טענה כי: "לציין כי הליך פיקוח ובקרה מתבצע בכל תיק חקירה באשר הוא, על ידי קצין ממונה והגורמים המקצועיים הרלבנטיים". לפיכך, במסגרת בקשה 5067 נדרשה היחמ"מ (נספח 30) כך: "אני מקבל את תשובתכם שבקשתי לקבל דו"חות מכל יחידות המשטרה היא בקשה רחבה מדי. לפיכך, אצמצם בקשה זו אך ורק לחקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל. לפיכך, אני מבקש לקבל לידי את כל הביקורות (בקרורות) השונות שביצעו גורמי משטרה שונים הקשורים לחקירת רצח תאיר ראדה ז"ל". בתשובת היחמ"מ (נספח 42 סעיף 17) חוזרת היחמ"מ על התשובה שניתנה קודם ולא מספקת שום מידע כנדרש ואפילו לא טוענת או נותנת הסבר למצב זה.

בקשת המידע מהיחמ"מ על בקשה 5067

בקשת המידע מהיחמ"מ בקשר עם בקשה 5067 הוגשה למשטרה ב 31 לאוקטובר 2017. טרם התקבלה תשובה לבקשה זו. כאמור, הורה בית המשפט למשיבה לראות בבקשה זו בקשה חדשה אך המשיבה לא ביצעה את הוראות בית המשפט והחליפה גרסתה מ"לא מבינה" לטענה כי המשיבה ענתה על הבקשה באמצעות מכתב אותו צירפה המשיבה בתגובתה לבקשת הביזיון (נספח ו'). יאמר מיד, כי נספח ו' האמור לא התקבל אצל העותר ולפיכך מדובר במסמך שקרי, מזויף ומפוברק. יודגש כי לא רק שלא התקבלה תשובת המשיבה, כמובן, שהמידע, לא נמסר ושוב רומזת המשיבה לקיומו של סעיף 9(ב) לחוק.

סעיף 7ג – אישור ראש הרשות

על פי חוק חופש המידע בסעיף 7ג נדרש אישור ראש הרשות להארכת מועדים אחרי שהארכת המועדים בסעיף 7ב נוצלה. להבדיל מסעיף 7ב, על פי סעיף 7ג לחוק אין אפשרות להסמיך מישהו אחר במקום ראש הרשות.

בראות המחוקק את זרימת המידע ברשות ציבורית כנושא מהותי ומרכזי במסגרת המנהל הציבורי התקין, רצה המחוקק שבמקרים חריגים שבהם לא זרם המידע כנדרש יתערב ראש הרשות. אי-זרימת המידע מצביעה על כשל ניהולי אליו כדאי שראש הרשות יפנה שימת ליבו. מעבר לכך, יש במעורבות ראש הרשות פיקוח על פעילות יחידת חופש המידע והקניית ביטחון למבקש מידע, שבקשתו מטופלת וידועה גם לדרגים גבוהים.

משטרת ישראל, לא מבצעת את הוראות החוק. בית המשפט קבע שלא ניתן אישור מפכ"ל להארכת מועדים כנדרש בחוק (פרוטוקול דיון מיום 3 פברואר 2019).

בית המשפט חייב לקבוע מפורשות את חובת החתימה האישית של ראש רשות בהארכת מועדים כקביעת המחוקק. זהו נושא מהותי! בכלל, הוראות חוק הן תמיד נושא מהותי. בוודאי שמדובר ברשויות שכל עולמן הוא אכיפת החוק.

בהיעדר אישור מפכ"ל להארכת המועדים שיקרה יחידת חופש המידע בהודעותיה לעותר. גם מכתבה של רפ"ק עו"ד לינס חמד (נספח 43) – הוא הוספה של שקרים נוספים. במקום לפעול כראוי ועל פי חוק, מסתבכת משטרת ישראל ומביכה קצינים שונים בשקרים נוספים.

ביזיון בית המשפט

משלא ביצעה המשיבה את הוראות בית המשפט וחלף הזמן לביצוע פנה העותר בבקשה לביזיון בית המשפט.

המשיבה הגיבה לבית המשפט וטענה טענות חדשות אותן לא העלתה בדיון הקודם. העותר לא מבין את האפשרות לביצוע טענות חדשות בפני אותה ערכאה לאחר שעבר מועד הביצוע של החלטת בית המשפט. לפיכך, מתבקש בית המשפט להראות את סדרי הדין לפיהם מותר דבר שכזה. בית המשפט מתבקש גם לתת דעתו, לשקרי המשיבה בדיון הראשוני, גרסת ה"לא הבנו". וכמובן, לתת דעתו לכך, שגם הגרסה השנייה של המשיבה, גרסת ה"הבנו וענינו", היא גרסה שקרית.

המשיבה טענה כי השיבה כבר לעותר, תשובה לגבי הבקשה למידע בקשר עם בקשה 4690 באמצעות תשובה של היחידה הממשלתית בנספח 40. לגבי המידע מבקשה 5067 נטען שנשלח לעותר נספח ו'. זהו מסמך חדש שמוגש ביחד עם תשובת המשיבה לבקשת הביזיון, ללא תצהיר וללא מתן הסבר לאי-הצגתו קודם לכן!

כל מי שקורא את נספח 40 מבין מיד שאין לראות בו תשובה של היחמ"מ כלל. זהו מסמך ברור של היחידה הממשלתית לחופש מידע (במשרד המשפטים)! כמובן, שאין במסמך זה כל קשר להוראות החוק לגבי מסמך תשובה כנדרש. בייחוד שהחוק קובע מפורשות שישלח לעותר מאותה הרשות הציבורית. ה' הידיעה בחוק היא ברורה וכלל לא יעלה על הדעת החלפת רשויות לעניין זה. כלומר, המשיבה טוענת כי אפשרי הדבר שמבקש יגיש בקשה לעיריית חולון, יקבל תשובה מעיריית עפולה ומנכ"ל משרד הבריאות הוא זה שיאשר את הארכת המועדים.

בסיטואציה שבה לא השיבה המשיבה כלל, ללא תצהיר, ללא עדות המעידה על העובדות, ללא גילוי מסמכים ונהלים להן טוענת המשיבה, ללא גילוי מלוא ההתכתבות אל מול היחידה הממשלתית לחופש המידע (במשרד המשפטים) – ראוי היה שהמשיבה לא תטען את הטענה השקרית הזאת.

לגבי המידע בקשר עם בקשה 5067, הבהיר העותר כי נספח ו' לא התקבל אצלו. אין שום סיבה שדווקא מסמך זה לא התקבל אצל העותר אם נשלח על ידי המשיבה. העותר הראה בתשובתו לתגובת המשיבה לביזיון כי למסמך היה אמור להיות מצורף מכתבה של רפ"ק לינס חמד (נספח 43) ולפיכך שליחת אותו מסמך פעם נוספת, מראה על ידיעת המשיבה שנספח ו' האמור לא נשלח על ידיהם אל העותר. לפיכך מדובר במסמך שקרי, מזויף ומפוברק! בנוסף, אין תצהיר, אין עדות ואין שום ראיה שמסמך זה - אמיתי הוא.

לכן, חייב בית המשפט להחליט על ביזיון בית המשפט ולחייב את המשיבה בהוצאות כנדרש על ידי העותר. יש כאן ניסיון מפורש של פרקליטות המדינה לשקר ולרמות את בית המשפט. נסיבות ביזיון בית המשפט הן חמורות ובית המשפט צריך לחייב את המשיבה בהתאם.

סעיף 9ב(4) לחוק חופש המידע

היחמ"מ לא ידעה מה לעשות. לכן לא השיבה לבקשת המידע בנספח 17. לכן לא השיבה לנספח 18, וכך הלאה עד היום. היה ברור ליחמ"מ שאין לה הגנה מפני מסירת המידע. יחד עם זאת, היה ברור ליחמ"מ כי מסירת המידע תביך מאוד את היחמ"מ עצמה ואת המשטרה כולה. לפיכך, חיפשה היחמ"מ תירוץ שישמש אותה – ובעיניה, הכי מתאים, היה סעיף 9ב(4) לחוק חופש המידע.

תמיד, כאמור, יחידות חופש מידע פועלות אל מול יחידות אחרות ברשות הציבורית כדי לקבל מידע. פעילות זו אינה פעילות שחל עליה סעיף 9ב(4). סעיף זה, חל על פעילות שמטרתה התייעצות או דיון או פעילות על יצירת משהו חדש ולא בבחינת התייעצות על איתור מידע היסטורי לצורך השקפתו לציבור. לפיכך, העותר טוען כי ייחוס פעילות יחידת חופש המידע המשטרית לסעיף 9ב(4) הוא ייחוס שגוי.

בנוסף טוען העותר כי יש לראות את אותן ההתייעצויות כהתייעצויות על פי דין ולכן, ברור, כי לא יכול לחול אפקט צינון כלשהו במצב עניינים בו יחידות אחרות חייבות במתן תשובה ליחידת חופש המידע על פי חוק.

בנוסף, טוען העותר כי לא פעלה היחמ"מ על פי הנחיות בית המשפט העליון, בעע"מ המל"ג (עע"מ 9135/03 ועע"מ 9738/04), והיא לא טענה ו/או הראתה את ניסיונות האיזון לקיום ערכי הגילוי

והשקיפות הציבוריים. כמו כן, לא טענה ולא הראתה המשיבה קיומו של סיכון ממשי עת יתגלה המידע. בייחוד שהיב"ק, יחידת חופש המידע ויחידת פניות הציבור הן באותה היחידה, במבנה המשטרה כפי שמוצג בשנתון הסטטיסטי. כל הטיעונים האלה מצטרפים, כמובן, לתהייה על השאלה על מה דנו כשאין מידע!:

יחד עם טענות אלו, מבקש העותר להראות כי השקפת המידע המצוי ביחידות חופש המידע השונות ברשויות ציבוריות שונות יסייע בידן. השקפת מידע, יוצרת יתרונות רבים בתוך הארגון שכן, יחידות שונות בארגון – יבקשו להראות שאצלן, המידע זורם באופן מלא והן פועלות בשקיפות ובאופן ראוי. בנוסף, הרי שיתחזק אמון הציבור בפעילות יחידת חופש מידע שמשקיפה את פעילותה. יחידת חופש מידע ראוי שתשמש כמגדלור של חופש מידע והשקפתו לציבור ולא תהיה יחידה המסתירה ומעלימה מידע.

העיקרון של "אור השמש יטהר את הכול ופנס המנורה הוא השוטר הכי טוב" – הוא העיקרון לפיו פועלות יחידות חופש המידע. היחמ"מ, פועלת כאן בניגוד גמור למטרותיה. במקום לתת את כול המידע המבוקש, על פי כול דין, עוסקת היחמ"מ בהכחשה ובהסתרה כדי ששקריה לא יתגלו.

סעיף 9א לחוק חופש המידע

העקרונות החלים על סעיף 9ב חלים גם על סעיף 9א. אין מדובר בעקרונות שבטיעון, אלא, עקרונות שבעובדה. דהיינו, צריכה המשיבה להראות בעובדה כי פעלה לצורך האיזון הדרוש בין הערכים השונים המצויים בחוק, בנוסף, צריכה הרשות להראות סיכון מוחשי וקרוב לוודאי באם ימסר המידע.

בדיון האחרון, טענה הפרקליטות כי ישנן ביקורות פנימיות המסווגות כ"שמור". זוהי טענה ולא ראייה, שכן הראייה הייתה צריכה להינתן בתגובת המשיבה לעותר. גם אם תציג היום המשיבה מסמך שכותרתו "שמור", הרי לא נדע אם לא הוסיפה המשיבה כותרת זו לצורכי הדיון המשפטי המתנהל.

בדיון האחרון טענה הפרקליטות כי המשיבה לא יכולה להראות: "6 אקדחים מסוג גלוק". יכול להיות, אבל, בוודאי שיכולה היחמ"מ להשחיר את המספר 6, ויכולה אם היא רוצה בכך להשחיר גם את סוג האקדח. זוהי בדיוק הדוגמא העובדתית להראות את שקילת האיזונים ששקלה היחמ"מ בעת שהשיבה לעותר.

אין אפשרות להשתמש בסעיפי 9 השונים כסעיפים מוחלטים, כפי שהמשיבה והפרקליטות טוענים. זה בניגוד מוחלט לחוק ובניגוד מוחלט לתקדימים המחייבים, כמו, ע"מ 2975/15.

חזקת התקינות המנהלית

בנסיבות העניין – לטעון לחזקת תקינות מנהלית, זוהי בדיחה. המשיבה לא נתנה תשובות כלל, לא השיגה אישורי מפכ"ל כנדרש בחוק, המשיבה משקרת בהציגה מסמך מפוברק, תשובת המשיבה ותצהירה המצורף אינם מתארים כלל את מצב הדברים, המשיבה אינה פועלת על פי חוק ועל פי הוראות בתי המשפט. לטעון כי קיים למשיבה חזקת תקינות מנהלית היא טענה מגוחכת שלא ראוי בכלל.

פעילות ציבורית של מערכת אכיפת החוק

זכיתי להיות חלק מהבקשה הציבורית להגשת בקשה למשפט חוזר לרומן זדורוב שהוגשה ליועמ"ש (<http://ariksworld.com/Grow/request.pdf>). זכיתי גם להגיש בג"צ לחייב את היועמ"ש לפעול להגשת בקשה למשפט חוזר לרומן זדורוב (<http://ariksworld.com/Grow/bagatz.pdf>). מערכת אכיפת החוק במדינת ישראל עושה ההיפך מהנדרש ממנה. במקום להיפתח ולסייע במידע, בחומרים ולשמוע בלב פתוח את טענות הציבור – נסגרת המערכת ומבצעת פעילות הפוכה. כמובן שפעילות זו מעוררת עוד יותר את החשד לפעילות רעה ומכוונת של מערכת אכיפת החוק.

במובן זה, מבקש העותר להרחיב גם על ניהול משפט ללא מתן החומרים הנדרשים והסתרתם. בדרך זו, מונעת פרקליטות המדינה מבית המשפט לדעת את האמת.

בית המשפט ביקש לדעת על חליפת המכתבים בין היחמ"מ ליחידה הממשלתית לחופש המידע (שבמשרד המשפטים) – מידע זה לא הוצג. איך יידע בית המשפט מהי האמת!:

העותר ביקש לדעת את (היעדר?!) פעילותו של מפכ"ל המשטרה במסגרת הליכי הארכת המועדים. מידע זה לא הוצג והוסתר, וכמובן, בית המשפט לא יוכל לדעת את האמת כי הפרקליטות לא ממציאה את המידע.

ההכשלה שמבצעת פרקליטות המדינה כלפיי בית המשפט הגיע לרמה בלתי נתפסת, עת הגישה הפרקליטות מסמך שקרי ומפוברק כמסמך ראוי לבית המשפט. עוד הוסיפה וטענה בדיון שזהו: "הרי מדובר פה במסמך רשמי של המדינה....הנה הוא כאן, ניתן לפעול על פיו!"

המשטרה והפרקליטות הם גופים אזרחיים המשרתים את הציבור. בבואם לטעון טענות שקריות ולא נכונות, בבואם להסתיר מידע, בבואם לרמות ולשקר את העותר ואת בית המשפט – פועלים גופים אלו בניגוד למטרתם הציבורית.

חשוב לראות את המציאות הזאת. חשוב לזכור שככל שמערכות אכיפת החוק ממשיכות לשקר ולרמות – ככה גדל המאבק הציבורי במערכות אכיפת החוק ושארית האמון בהן נעלמת.

אי אפשר לנתק בין עתירה זו לפי חוק חופש המידע, לבין פעילות ציבורית ראויה של מערכת אכיפת החוק כולה.

להכרעת בית המשפט

במסגרת הכרעת דינו מבקש העותר מבית המשפט להדגיש מספר נושאים, ביחד עם הנושאים שנטענו:

1. חובת חתימת ראש הרשות על הארכת מועדים כקבוע בחוק.
2. איזה ביקורות (ובקורות) בוצעו על חקירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל?
3. מהו היקף קיום המלצות ועדת זיילר אם בכלל?

סיכום

כל המידע שביקש העותר מגיע לו על פי דין. לפיכך, צריך בית המשפט להורות על מסירת כל המידע המבוקש לעותר.

לחילופין, בית המשפט צריך להפעיל את סמכותו ולדרוש את העברת כל המידע הנדרש אליו.

בית המשפט, צריך, להעביר לעותר את החומר שהוא יחליט שיש להעבירו.

לעותר תהיה קיימת יכולת לבקש בקשות נוספות מבית המשפט כתוצאה מגילויי המידע הנוספים.

לסיכום זה מצורפת גם העתירה, בקשת העותר לקבלת המידע מהמשיבה בהיעדר תשובה, בקשת הביזיון ותגובת העותר לתשובת הביזיון. כול המידע מהעותר ראוי ונכון לשימוש של בית המשפט.

בנוסף דורש העותר להחליט על הביזיון ולחייב את המשיבה בהוצאות ראויות על ניסיונה לרמות את בית המשפט.

בפרפראזה על אמרתו של קונפוציוס "אם לא תחשוש מטעויותיך לא תהפוך אותם לפשעים", חתם פרופסור לורנס מרשל את דבריו באומרו "אין לשפוט מערכת על טעויות, צריך לשפוט אותה על האופן בו היא פועלת לתקן אותם".

מן הדין ומן הצדק לקבל את עתירת העותר.

העותר - ליאון (אריק) שנקלר

15 ינואר 2020

הסיכומים מועברים לפקס: 08-6683476

הסיכומים נשלחו למייל של בית המשפט ולפרקליטות המדינה